

*Jako malý chlapec jsem neměl hodinky
a zjišťoval jsem čas pomocí houslí.
Pozdě v noci jsem začal cvičit,
až soused začal ječet:
„Kdo to vrzá ve tři hodiny ráno!“*
Henry Youngman, houslista

NA SOBĚ NEBO PROTI SOBĚ

Už jsem v důchodu, a tak mě nic nenutí ráno brzo vstávat. Vymyslel jsem si tedy, kdy vylitnu z postele. Vyšlo mi, že když budou na sobě nebo proti sobě. Kdo? No přeci ručičky na budíku. Vstávám v sedm třicet devět, v osm jedenáct nebo v osm čtyřicet čtyři. Někdy i v devět sedmnáct, ale to už manželka šílí a vítá mě slovy: dobrý poledne.

Když musím někam jít či jet, většinou to bývá k doktorovi, anebo někam veledůležitě cestovat a musím z postele před „mým časem“, tak se snažím, aby opět byly ručičky budíku na sobě či proti sobě.

U postele mám klasický budíček, ne digitální, na něm bych spatřil 8:11 a při mé rozespalosti bych se domníval, že nejde o čas, nýbrž o nějaký poločasový ragbyový výsledek.

Zkrátka mé ranní vstávání je podobné člověku, jenž vylézá z kanafasu pověstnou levou nohou.

Pevně věřím tomu, že ten den, kdy vstávám a malá a velká ručička leží milenecky na sobě či jsou neúprosně proti sobě, jako Sparta a Slávie, tak ten den se neopařím čajem, nepořežu při holení, neuklouznu na chodníku, že mě nepokouše pes či že nevlitnu pod auto.

V poslední době mě hrozně vyděsil sen. Zdálo se mi, že v jeden den jsem se opařil čajem, pořežal při holení, uklouzl na chodníku, že mě pokoušel zlý pes a že jsem vlítnul pod auťák. Jen tak bezvládně ležím a nade mnou se sklání sanitáři se zavěšenými kapačkami a červený majáček sanitky se líně otáčí. Jeden saniták povídá tomu druhému:

„Hele, Milane, vsadím se, že když tenhle mužskej dneska ráno vstával, tak ručičky hodin určitě nebyly na sobě ani proti sobě.“